

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-376/22

**Google Ireland Limited și alții
împotriva
Kommunikationsbehörde Austria (Komm Austria)**

[cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgerichtshof (Austria)]

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 9 noiembrie 2023

„Trimitere preliminară – Directiva 2000/31/CE – Servicii ale societății informaționale – Articolul 3 alineatul (1) – Principiul controlului în statul membru de origine – Articolul 3 alineatul (4) – Derogare de la principiul liberei circulații a serviciilor societății informaționale – Noțiunea de «măsuri luate împotriva unui anumit serviciu al societății informaționale» – Articolul 3 alineatul (5) – Posibilitatea notificării *a posteriori* a măsurilor de restrângere a liberei circulații a serviciilor societății informaționale în caz de urgență – Lipsa notificării – Opozabilitatea acestor măsuri – Reglementare a unui stat membru care impune furnizorilor de platforme de comunicații, indiferent dacă sunt sau nu stabiliți pe teritoriul său, o serie de obligații referitoare la controlul și la notificarea conținuturilor presupus ilicite – Directiva 2010/13/UE – Servicii media audiovizuale – Serviciu platformă de partajare video”

1. *Apropierea legislațiilor – Comerț electronic – Directiva 2000/31 – Prestare de servicii ale societății informaționale – Derogare de la principiul liberei circulații a serviciilor societății informaționale – Noțiunea de măsuri luate împotriva unui anumit serviciu al societății informaționale – Măsuri generale și abstracte care vizează o categorie de servicii descrisă în termeni generali și care se aplică fără distincție oricărui furnizor al acestei categorii de servicii – Excludere – Reglementare națională care prevede astfel de măsuri în privința furnizorilor de platforme de comunicații – Inadmisibilitate*
[Directiva 2000/31 a Parlamentului European și a Consiliului, considerentele (5), (6) și (8), art. 1 alin. (1) și art. 3 alin. (1), (2) și (4)]

(a se vedea punctele 27-30, 34-36, 42, 47-49, 51 și 53-60 și dispozitivul)

2. *Apropierea legislațiilor – Comerț electronic – Directiva 2000/31 – Prestare de servicii ale societății informaționale – Derogare de la principiul liberei circulații a serviciilor societății informaționale – Admisibilitate – Condiții*
[Directiva 2000/31 a Parlamentului European și a Consiliului, considerentul (24) și art. 3 alin. (4)]

(a se vedea punctele 31-33, 45 și 46)

3. *Apropierea legislațiilor – Comerț electronic – Directiva 2000/31 – Prestare de servicii ale societății informaționale – Principiul controlului în statul membru de origine – Domeniu de aplicare*

[Directiva 2000/31 a Parlamentului European și a Consiliului, considerentul (22) și art. 3]

(a se vedea punctele 40-44)

Rezumat

Google Ireland Limited, Meta Platforms Ireland Limited și Tik Tok Technology Limited sunt societăți cu sediul în Irlanda care furnizează, printre altele în Austria, servicii de platformă de comunicare.

Prin deciziile sale, adoptate în 2021, Kommunikationsbehörde Austria (KommAustria) (autoritatea austriacă de reglementare în materie de comunicații) a declarat că cele trei societăți menționate mai sus erau supuse legii austriece¹.

Considerând că această lege austriacă, care impune furnizorilor de servicii de platformă de comunicații, indiferent dacă sunt stabiliți în Austria sau în altă parte, o serie de obligații referitoare la controlul și la notificarea conținuturilor presupus ilicite, aceste societăți au introdus acțiuni împotriva deciziilor KommAustria. Aceste acțiuni au fost respinse în primă instanță.

În urma acestei respingeri, societățile menționate au formulat recursuri la Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria). În susținerea acestor recursuri, ele arată în special că obligațiile instituite prin legea austriacă ar fi disproporționate și incompatibile cu libera circulație a serviciilor societății informaționale și cu principiul controlului acestor servicii de către statul membru de origine, altfel spus, de statul pe teritoriul căruia este stabilit furnizorul de servicii, prevăzut de Directiva privind comerțul electronic².

Având îndoieli cu privire la compatibilitatea legii austriece și a obligațiilor pe care aceasta le impune furnizorilor de servicii cu Directiva privind comerțul electronic, care prevede posibilitatea unui alt stat membru decât cel de origine de a deroga, în anumite condiții, de la principiul liberei circulații a serviciilor societății informaționale, Curtea Administrativă a sesizat Curtea cu titlu preliminar cu privire la interpretarea acestei directive.

În hotărârea sa, Curtea se pronunță cu privire la aspectul dacă un stat membru de destinație a serviciilor societății informaționale poate deroga de la libera circulație a acestor servicii luând nu numai măsuri individuale și concrete, ci și măsuri generale și abstracte care vizează o categorie de anumite servicii și, în mod concret, dacă aceste măsuri pot intra în sfera noțiunii de „măsuri luate împotriva unui anumit serviciu al societății informaționale” în sensul Directivei privind comerțul electronic³.

¹ Și anume, Bundesgesetz über Maßnahmen zum Schutz der Nutzer auf Kommunikationsplattformen (Kommunikationsplattformen-Gesetz) (Legea federală privind măsurile de protecție a utilizatorilor de platforme de comunicare) (BGBl. I, 151/2020).

² Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (JO 2000, L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257) (denumită în continuare „Directiva privind comerțul electronic”).

³ Articolul 3 alineatul (4) din Directiva privind comerțul electronic.

Aprecierea Curții

Mai întâi, Curtea arată că posibilitatea de a deroga de la principiul liberei circulații a serviciilor societății informaționale privește, potrivit dispozițiilor Directivei privind comerțul electronic, un „anumit serviciu al societății informaționale”. În acest cadru, utilizarea cuvântului „anumit” tinde să indice că serviciul astfel vizat trebuie înțeles ca un serviciu individualizat. În consecință, statele membre nu pot adopta măsuri generale și abstracte care vizează o categorie descrisă în termeni generali de anumite servicii ale societății informaționale și care se aplică fără distincție oricărui furnizor al acestei categorii de servicii.

Această apreciere nu este repusă în discuție de faptul că Directiva privind comerțul electronic utilizează noțiunea de „măsuri”. Astfel, recurgând la un asemenea termen larg și general, legiuitorul Uniunii Europene a lăsat la discreția statelor membre natura și forma măsurilor pe care le pot adopta pentru a deroga de la principiul liberei circulații a serviciilor societății informaționale. În schimb, recurgerea la acest termen nu prejudică în niciun fel substanța și conținutul material al acestor măsuri.

În continuare, Curtea observă că această interpretare literală este confirmată de analiza contextuală a Directivei privind comerțul electronic.

Astfel, posibilitatea de a deroga de la principiul liberei circulații a serviciilor societății informaționale este supusă condiției potrivit căreia statul membru de destinație a acestor servicii trebuie să solicite în prealabil statului membru de origine să ia măsuri⁴, ceea ce presupune posibilitatea de a identifica prestatorii și, în consecință, statele membre în cauză. Or, dacă statele membre ar fi autorizate să restrângă libera circulație a unor astfel de servicii prin intermediul unor măsuri cu caracter general și abstract care se aplică fără distincție oricărui furnizor al unei categorii de astfel de servicii, o asemenea identificare ar fi, dacă nu imposibilă, cel puțin excesiv de dificilă, astfel încât statele membre nu ar fi în măsură să respecte o asemenea condiție.

În sfârșit, Curtea subliniază că Directiva privind comerțul electronic se întemeiază pe aplicarea principiilor controlului în statul membru de origine și al recunoașterii reciproce, astfel încât, în cadrul domeniului coordonat⁵, serviciile societății informaționale sunt reglementate numai în statul membru pe teritoriul căruia sunt stabiliți furnizorii acestor servicii. Or, dacă statele membre de destinație ar fi autorizate să adopte măsuri cu caracter general și abstract care se aplică fără distincție oricărui furnizor al unei categorii de astfel de servicii, indiferent dacă este sau nu este stabilit în acest din urmă stat membru, principiul controlului în statul membru de origine ar fi repus în discuție. Astfel, acest principiu determină o repartizare a competenței de reglementare între statul membru de origine și statul membru de destinație. Or, autorizarea acestui din urmă stat să adopte asemenea măsuri ar aduce atingere competenței de reglementare a statului membru de origine și ar avea ca efect supunerea respectivilor furnizori atât legislației acestui stat, cât și celei a statului sau statelor membre de destinație. Repunerea în discuție a acestui principiu ar aduce atingere sistemului și obiectivelor Directivei privind comerțul electronic. Pe de altă parte, a permite statului membru de destinație să adopte asemenea măsuri ar submina încrederea reciprocă dintre statele membre și ar fi în contradicție cu principiul recunoașterii reciproce.

⁴ Articolul 3 alineatul (4) litera (b) din Directiva privind comerțul electronic.

⁵ În sensul articolului 2 litera (h) din Directiva privind comerțul electronic.

În plus, Curtea arată că Directiva privind comerțul electronic urmărește să elimine obstacolele juridice din calea bunei funcționări a pieței interne, constând în divergența legislațiilor, precum și în incertitudinea juridică a regimurilor naționale aplicabile acestor servicii. Or, posibilitatea de a adopta măsurile menționate mai sus ar însemna *in fine* ca furnizorii de servicii în cauză să fie supuși unor legislații diferite și, prin urmare, să reintroducă obstacolele juridice în calea liberei prestări pe care această directivă urmărește să le elimine.

Astfel, Curtea concluzionează că măsurile generale și abstracte care vizează o categorie descrisă în termeni generali de anumite servicii ale societății informaționale și care se aplică fără distincție oricărui furnizor al acestei categorii de servicii nu intră în sfera noțiunii de „măsuri luate împotriva unui anumit serviciu al societății informaționale”, în sensul Directivei privind comerțul electronic.